

UN PRIZONIER

Aici din nou, în Numele Domnului Isus, și să auzim de marile și puternicele lucrări care Tu le-ai făcut, înainte. Și acum noi stăm cu anticipare, ne ridică credința și ne unge, ca să credem că ce s-a cerut pentru seara aceasta, va fi acordat. Tu îi cunoști pe toți și fiecare din ei, tot ce ei au cerut. Și ne rugăm în special, pentru acei, Doamne, acei care sunt așa de aproape de moarte. Adu-le pace la sufletele lor dacă ea nu este deja acolo. Adu vindecare la trupurile lor. Acordă aceasta, Doamne.

² Binecuvântează venirea noastră laolaltă. Ne—ne rugăm, Doamne, în această adunare de rugăciune de miercuri seara, că, așa cum ne-am adunat, știind că oriunde doi sau mai mulți sunt adunați împreună, Tu vei fi cu noi. Și noi Îți cerem, Doamne, să ne dai Cuvântul Tău în seara aceasta. Vorbește-ne, Doamne, și încălzește inimile noastre, ciudat, ca noi să știm cum să ne corectăm pentru timpul măreț care stă înainte, așa cum credem că ne apropiem de Venirea Domnului.

³ Noi Îți mulțumim pentru că poporul acum începe să afle credință scumpă pentru ei, și știind ce înseamnă credința. Și știind, chiar mulțumindu-Ți pentru servicii încă înainte, crezând că Tu o să faci ceva. Doamne, noi așteptăm cu anticipație, ca în zilele din vechime, crezând că timpul este aproape când Tu doar o să ridici sus ferestrele Cerului și reverși afară promisiunile care Dumnezeu le-a promis în această zi din urmă.

⁴ Acum noi Îți cerem, Doamne, să—să fi cu toți, în jurul națiunilor, cum am auzit noi astăzi așa de mulți în jur, pretutindeni, care sunt în nevoie. Acordă-le cererea lor, Doamne. Și ne rugăm să vedem mâna mare a lui Dumnezeu mișcându-se prin toată lumea printre aceia care așteaptă după acest lucru mare.

⁵ Iartă-ne de păcatele noastre. Dojenește-ne, Doamne, cu Duhul Tău și Cuvântul Tău, ca noi să ne putem disciplina, slujitori supuși, slujitori supuși în voia lui Dumnezeu. Să ne amintim, și să încercăm să gândim în inimile noastre, ce au făcut primii Creștini. Ce fel de oameni vom întâlni noi dacă i-am întâlnit pe acei care au fost personal în contact cu Tine. Cum trebuie că s-au luminat fețele lor cu credință și bucurie. Cum trebuie că viețile lor erau Cuvântul viu al lui Dumnezeu, chiar „epistole scrise citite de toți oamenii,” așa cum ei umblau înăuntru și printre oameni. Dumnezeule, acordă aceasta încă o dată.

⁶ Fie ca viețile noastre să fie așa de predate Ție, încât Duhul Sfânt va trăi însuși prin noi, și să vorbească prin noi, Doamne.

Fie ca noi să ne amintim, în mințile noastre, așa cum umblăm pe stradă și ne frecăm brațele cu lumea, noi nu ar trebui să fim ca aceia. Și ne dăm la o parte și le dăm lor locul, Doamne, și poziția lor de drept aici pe pământ. Noi vom lua locul din spate, știind că noi suntem delegați din altă lume. Noi avem o împărăție care vine la putere, Doamne. Și marele nostru Rege curând va sosi și va prelua toate împărățiile care sunt în domeniul Lui. Și Elva stăpânii și domnii; cu El aici pe pământ, o mie de ani, și vom fi cu El pentru totdeauna.

⁷ Cu aceasta în minte, Doamne, acum noi privim înainte spre răspunsul la rugăciunea noastră. Noi privim la mărturisirea noastră. Dacă noi am făcut ceva, am spus ceva, sau am gândit ceva, care era contrar la voia Ta măreață, lasă ca Sângele lui Isus Cristos să ne curățească.

⁸ Călăuzește-ne, Doamne, așa cum sora a spus în seara aceasta, despre ea soțul ei pe drumul spre Chicago. Călăuzește-i, Doamne Dumnezeu, la locul care Tu îi poți folosi, ca ei să poată fi faruri de lumină pentru alții care bâjbăie în întuneric, care nu cunosc pe Domnul nostru Isus. Acum noi îți predăm serviciul Ție, și ascultăm după Cuvântul Tău de corectare, ca noi să putem ști cum să ne pregătim pentru acest ceas măreț, în Numele lui Isus noi o cerem. Amin.

[Porțiune neînregistrată pe bandă. Fratele Neville comentează—Ed.]

Domnul să te binecuvânteze. Îți mulțumesc, frate.

⁹ Eu am fost un pic neașteptat de aceasta. Eu, fiind aici acasă, am simțit că dacă eu nu eram de fapt să trebuie să mă duc undeva, de urgență, m-aș simți foarte rău, eu să stau acasă și să nu vin la adunarea de rugăciune. Și eu cumva am venit înăuntru, neașteptat, pentru mine, chiar pentru familia mea. Eu doar am ajuns înăuntru, și am plecat imediat. Și astfel am zis, „Eu mă duc jos la adunarea de rugăciune.” Și ea nici măcar nu a avut timp să fie gata să vină, așa că ea nu a știut că eu veneam.

¹⁰ Deci eu sunt fericit să aud mărturisirea acestei surori acolo, fratele, despre Lumina aceea sus la Carolina de Sud sau Carolina de Nord, pe undeva. Greenville, a fost? [O soră zice, „Nu. Southern Pines.”—Ed] Southern Pines. Da.

¹¹ Fratele Lee Vayle a fost doar aici astăzi. Eu l-am botezat, astăzi, în serviciul de botez aici astăzi. Fratele Lee Vayle voi știți, și lucrătorii acolo, Fratele Parker Thomas. Acolo-i . . .

¹² Îmi amintesc de—de timpul, despre o soră fiind umbrată. A fost o mare confirmare, soră, la ce . . . Duhul Sfânt uneori ne va lăsa să mergem înainte și să ne încerce credința, să vadă ce, și încearcă credința altora. Când tu privești direct la ceva, și vezi ceva, și o spui; alții se uită și nu o vede, ei spun că nu este acolo. Vedeți? Dar aceasta-i acolo.

13 Acum, acolo nu era nici unul care putea vedea Lumina aceea care plutea peste Pavel, dar Ea era acolo. Nimeni nu a văzut porumbelul acela coborând jos din Cer, în Lumina aceea, într-o formă, și a plutit asupra lui Isus, decât Ioan însuși. Dar Ea era acolo. Vedeți?

14 Și așa, atunci, mai târziu când eu le-am spus oamenilor despre Lumina aceasta fiind ca un Stâlp de Foc, nimeni nu a vrut să o creadă. Dar acum ochiul mecanic al aparatului de fotografiat a identificat Aceea, cum a venit Aceasta.

Și duhul rău este întunecat.

15 Este întocmai ca viețile noastre, noi suntem umbre. Și noi suntem. . . Dacă noi suntem o lumină, unde dacă viețile noastre răzlesc cu Lumina din ziua aceasta, noi umblăm în Lumină.

16 Este întocmai cum privești afară și zici, „Eu văd soarele,” în timpul zilei. Tu—tu vezi umbra soarelui. Ea este o reflecție a soarelui. Ea nu este soarele, însuși, dar ea dovedește că există un soare. Ea dovedește că există un soare.

17 Iar acum când eu văd, cum voi ședeți acolo afară, folosind ventilatoare, discutând, aceea înseamnă că sunteți în viață, dar aceasta-i numai o umbră de viață.

18 Pentru că, orice lucru trebuie să aibă întuneric în el ca să facă o umbră. Vedeți? Pentru că, o umbră trebuie să posede atâta întuneric și atâta lumină, să facă o umbră. Și ea nu poate fi întru-totul întuneric, și ea nu poate fi întru-totul lumină. Dacă este întuneric, este foarte întuneric. Dacă este lumină, acolo nu-i umbră, nimic să facă o umbră. Dar dacă este amestecată cu întuneric și lumină, ea face o umbră.

19 Așa că noi suntem de fapt umbre de lumină. Acum tu reflectezi o lumină de undeva. Dacă tu ești, și Creștin, aceasta fiind o umbră, aceasta dovedește numai că există o Viață unde tu nu poți muri, pentru că viața aceasta are moarte în ea. Vedeți? Dar aceasta este o umbră, pentru că tu trăiești, creatură mișcătoare cu abilități de a vedea, gândi, mișca, și vorbi, și cele cinci simțuri ale trupului. Dar totuși voi știți, că ei, ei mor. Și acolo-i așa de mult necaz. Voi știți, aceasta poate numai să fie. . . Este o reflecție, vedeți, că acolo-i viață și moarte amestecate laolaltă.

20 Cel fizic trebuie să moară. Dar dacă voi reflectați, prin viața voastră muritoare, Lumina din Cer, atunci voi reflectați Viața Eternă, Dumnezeu. Atunci când voi muriți, voi nu puteți nimic mai mult decât să mergeți la Lumina aceea, pentru că Aceea este ce voi ați reflectat.

21 Dacă voi sunteți din lumea întunecată, voi reflectați aceea, și voi puteți face, să nu mergeți în nici o altă cale decât la

întuneric. Vedeți? Așa că noi suntem într-o reflectare. Deci, noi vedem aceea. Și așa de sigur cum Duhul Sfânt reflectează Lumină și Viață, tot așa moartea reflectează întuneric.

²² Și aici ele amândouă sunt. Măine...Pe la sfârșitul săptămânii, poate pe duminică, noi luăm fotografia mică mărită la o mărime mare, așa ca să poată fi pusă pe panou.

²³ Unde, atârnă fotografia *voastră* acolo afară pe panou. Eu nu știu dacă voi ați observat-o, sau nu. Iar atunci . . .

Și cam cu o săptămână în urmă, în—în Jamaica, unde eu am misionat. Noi trimitem benzi prin toată lumea. Și *Cele Șapte Peceți* au ajuns înapoi în . . .departe înapoi în interiorul din Jamaica, mult în interior. Și este foarte primitiv înapoi înăuntru acolo, în spatele Munților Albaștri. Și băștinașii, uneori, ei au un—un casetofon care-l luăm pentru ei, care tu trebuie să—să, ca vechiul Victrola, îl tragi, iar apoi îl lași—lași să meargă așa. Atunci, la fiecare câteva minute, cineva trebuie să-l tragă.

²⁴ Acest grup avea o—o baterie mică, baterie de șase volți, sau un lucru sau altul, să funcționeze casetofonul. Și ei—ei toți ședea împreună, cam ce este aici în seara aceasta, ascultând la acele *Peceți*, eu cred că era. Și în timp ce eu vorbeam, ei au observat, venind în sală, a venit același Stâlp de Foc, s-a mutat acolo unde era casetofonul și s-a stabilit jos deasupra acestuia. Și ei au mers și au luat un aparat și au luat fotografia Acestuia. Și chiar Același, iată-L acolo, plutind chiar acolo peste el. Acum noi o să-l avem mărit, așa ca să-l putem pune pe panou acolo afară, ca voi să-l puteți vedea.

²⁵ Noi suntem așa de recunoscători pentru harul lui Dumnezeu care a fost adus în a noastră. . .pe noi în Prezența Lui în ziua aceasta. Acum, noi suntem recunoscători pentru multe lucruri.

²⁶ Acum mă gândesc să mă uit aici înăuntru și să văd dacă pot găsi niște, niște notițe sau ceva, un lucru sau altul despre care am vorbit. Sau, să ne luăm vreun fel de un—un. . .Eu am ceva text scris, oricum, înapoi aici într-o carte. Dacă eu pot găsi unul, poate Domnul îmi va da ceva să spun despre ceva, în timp ce ne rugăm.

Acum noi suntem sub anticipație pentru duminică.

²⁷ Eu am vorbit în Mesaje. Și, duminică, v-am ținut aici mult timp, pe, „De ce plângi tu către mine? Vorbește către popor și mergi înainte.”

²⁸ Acum, duminică este serviciul de vindecare unde urmează să ne rugăm pentru bolnavi. Acum, tu ajungi pe la bolnavi, și acolo trebuie să fie ceva motiv că cei bolnavi, când ne rugăm pentru ei dacă ei, nu sunt vindecați. Și eu vreau să, dacă Domnul va voi, doar pentru o predică scurtă pe duminică

dimineața, de asemenea. Deci, eu urmeză să am un serviciu de vindecare, și să mă rog pentru tot poporul. Și Billy Paul sau careva din ei va fi aici duminică dimineața, pe la ora opt, când se deschide biserica, să dea la popor cartonașe așa cum ei vin pe ușă, sau ori când ajung înăuntru.

²⁹ Iar acum, deci, eu vreau să încerc, eu cred că Domnul cumva mi-a dat puțină înțelegere asupra motivelor că de ce există unele persoane care nu sunt vindecate. Și eu—eu cred că este lipsă de înțelegere. Și eu—eu cred, poate, noi vom vorbi despre aceea, duminică dimineața, cu voia Domnului.

³⁰ Acum, miercuri seara adunare de rugăciune este doar o adunare scurtă unde ne adunăm împreună și ne rugăm, așa cum am făcut, și ne asociem împreună.

³¹ Uneori eu—eu cred că unul din lucrurile mari care le găsesc în această zi, este lipsa de sinceritate despre ce credem noi. Vedeți? Vedeți? Dacă Dumnezeu, în zilele lui John Wesley, ar fi făcut în ziua aceea ce a făcut El astăzi, ce ar fi făcut aceasta; în zilele lui Martin Luther, sau ce altceva? Cum vedem noi ce face El, dovedit și prin Biserică, de către Duhul; și prin știință, și fiecare mișcare, emulsia ei—ei trebuie să recunoască. Și Cuvântul lui Dumnezeu aici Îl declară și Îl spune înainte ca El să vină la împlinire. Iar apoi se mută asupra, și profetește, și arată tocmai lucrul care El a spus. Acesta va veni la împlinire perfect, exact ce El a spus. Și totuși noi ședem cumva trândavi, de parcă ne-am întreba. „Păi, mă întreb dacă acela ar putea însemna eu? Mă întreb dacă ar însemna doar biserica, în întregime. Sau—sau, mă întreb dacă eu într-adevăr sunt inclus în Aceasta?” Eu cred, că duminică dimineața, eu voi încerca să vorbesc asupra unora din principiile acelea care ar putea să ne lumineze puțin.

³² Acum, în seara aceasta, eu am găsit ceva, doar m-am întors la aceasta aici, înainte să vin jos. M-am gândit, „Ce-i dacă Fratele Neville, dacă eu aș merge jos acolo, el s-ar întâmpla să spună, ‚Mergi sus și vorbește,‘ și doar se așează jos.” Vedeți? M-am gândit, „Eu mai bine să scriu jos două Scripturi.” Pentru că, eu știu, că el, el este un frate așa de iubitor, și noi—noi îl apreciem.

³³ Înainte să ne rugăm peste Cuvânt, eu vreau să recunosc un—un frate. Eu nici măcar nu-i pot chema numele la timpul acesta, doi din ei. Ei sunt aici, prieteni de-ai mei. Cei. . . Ei sunt lucrători și evangheliști, în câmp, mergând afară. Ei au auzit aceste Mesaje prin bandă. Și ei sunt din diferite biserici denominaționale, doi băieți tineri. Și băiatul este așa, unul din ei este așa de interesat, încât el a zburat jos, la Tucson, doar recent, în încheierea unui miting. Eu cred că am fost în Dejunul Oamenilor de Afaceri. Și băiatul tânăr, minunat om tânăr, a venit jos. Și el este. . .

³⁴ Ei sunt din Kansas. Și ei au venit tot drumul aici ca eu să-i căsătoresc. Eu apreciez asta. Să gândesc că oamenii care cred în rugăciunile tale, suficient, să creadă că Dumnezeu va auzi și răspunde; persoane tinere pornind în viață, în felul acesta. Și când ei au ajuns aici ca eu să-i căsătoresc, ieri, să aflu că legea statului din Indiana cere, și chiar cu analiza lor de sânge, să aștepte aici în stat, trei zile, înainte ca ei să poată fi căsătoriți. Așa că, ei nu pot fi căsătoriți până vineri dimineța.

³⁵ Și eu îi cer fratelui acolo la capăt, dacă el doar se va ridica și să ne spună cine este el, și domnița lui drăgălașă acolo, și fratele alăturat.

³⁶ [Fratele zice, „Îți mulțumesc, Frate Branham. Privilegiat să fiu aici. Și eu sunt. . . Fratele Roger și eu locuim în Kansas, călătorim în câmp, ca evangelist, spunând, „Isus salvează, vindecă, prin credință în Isus. . . ? . . .” Eu întotdeauna am cărat. . . ? . . . Aceasta-i logodnica mea, Patricia Brown. Noi urmează să fim căsătoriți, vineri. Împreună evangelistul meu și împreună lucrător, fratele Ronnie. . . ? . . . la sfârșit. Și D-ul Peetree pe aceeași. . . ?” —Ed.]

³⁷ Îți mulțumesc, foarte mult. Noi cu certitudine îi dorim pe acești ambasadori tineri, pentru lucrarea Domnului Isus. Binecuvântările lui Dumnezeu, să-i grăbească pe calea lor. Și așa cum eu mă minunez, așteptând după Venirea Domnului, și văd bărbați tineri și femei tinere cu un scop în inimă, să slujească pe Cristos, aceea mă înviorează, vedeți, să-i văd că se ridică așa. Domnul să vă binecuvânteze, din belșug, fratele meu, soră.

³⁸ Acum să ne întoarcem acolo la o Carte mică din care eu nu am mai vorbit înainte, în viața mea. Și este un foarte. . . Doar un capitol, Cartea lui Filimon. Și aceasta-i o. . .

³⁹ Eu sunt doar un pic Irlandez, și eu—și eu am o sârmă în jurul dinților mei de jos, să-mi țină doi înapoi în loc. Eu uneori nu pronunț numele acestea corect, când eu știu ce sunt ele. Și uneori eu nu le pot pronunța corect, din cauza lipsei de pregătire. Deci, „Filimon,” cineva a spus înapoi acolo, care mă gândesc că e de fapt pronunțarea corectă a acestuia.

⁴⁰ Acum, 1-ul verset, eu vreau să iau doar un cuvânt sau două din acesta.

Pavel, un prizonier al lui Isus Cristos, . . .

⁴¹ Și asta-i ce vreau eu să folosesc în seara aceasta, ca un text, cu voia Domnului, este: *Un Prizonier*.

⁴² Acum, cu greu vă puteți imagina ca Pavel să se considere un prizonier. Un om născut liber, umplut cu Duhul Sfânt, dar totuși el se numește pe sine „un prizonier.”

⁴³ Și acum noi aflăm, când el se adresează Corintenilor, „Pavel, un apostol al lui Isus Cristos.” Altă dată, „Pavel, un

slujitor al lui Isus Cristos prin voia lui Dumnezeu,” când el îi vorbește lui Timotei, la cei diferiți. Acum când el îi scrie aici lui Filimon, el zice, „Pavel, un prizonier al lui Isus Cristos.” „Pavel, un apostol.” Mi-ar place să predic într-o seară despre aceea. „Pavel, un—un slujitor,” predic despre aceea. Iar atunci, „Pavel, un prizonier.”

44 Dar, în seara aceasta, fiind că ar lua cu orele să consider bine meritat unul din subiecte, mi-ar place să iau, în seara aceasta, „Pavel, prizonierul,” și să iau subiectul de: *Un Prizonier*.

Acum să ne plecăm capetele doar un moment.

45 Doamne Isuse, orice om, care este fizic capabil, poate trage înapoi paginile din această Biblie, dar numai Duhul Sfânt poate interpreta Aceasta în lumina care a fost intenționată. Noi îi cerem Lui să vină și să ne ajute acum să înțelegem ce a fost aceasta, adresat, acest mare, profet puternic, Pavel, și totuși s-a chemat pe sine „un prizonier.” Fie ca Duhul Sfânt să ne descopere aceasta așa cum așteptăm după El, în Numele lui Isus Cristos. Amin.

46 Acum mi-l pot imagina, pe Pavel, când i-a scris această epistolă lui Filimon, cum ședea el în închisoare, jos acolo în temnița din această cetate, un—un—un prizonier. Și el putea bine cunoaște, prin poziția lui ce a însemnat cuvântul. El era înconjurat de—de—de gratii. El—el putea numai să fie lăsat liber dacă cineva l-ar fi lăsat să meargă liber. Și el știa ce însemna să fi un prizonier. Și atunci, iarăși, eu cred că apostolul a vrut să spună doar puțin. . . nu s-a adresat exact la starea lui prezentă, ca fiind un prizonier despre ființa lui—lui fizică șezând aici în această—în această închisoare. Ci eu cred că el s-a referit la a lui—a lui ființă, a lui—a lui—a lui duh, voința lui, fiind un prizonier la Isus Cristos.

47 Acum, noi toți suntem născuți, un agent liber moral, să facem orice decizie care noi o dorim. Dumnezeu face asta just. Pentru că, El trebuie să pună pe fiecare om pe aceeași baze, sau El a pus pe omul care nu trebuia pe. . . El a pus pe primul om pe baze greșite, că El l-a pus pe agenția liberei morale. Vedeți? Noi suntem chiar exact, în seara aceasta, ca Adam și Eva. Nu există nici o diferență. Binele sau răul stă înaintea fiecăruia din noi. Viața și moartea, noi ne putem face alegerea; depinde de voi, să o faceți. Vedeți?

48 Acela-i felul cum a făcut Adam și Eva, și, vedeți, și—și ei au făcut alegerea greșită. Iar acum, prin aceea, a pus întreaga rasă, de rasă umană, sub moarte, pedeapsa morții.

49 Și atunci Dumnezeu a venit jos în formă de om și a luat moartea aceea, și a plătit pedeapsa morții, ca. . . Supușii Lui care au dorit să—să fie liberi să poată merge liberi.

50 Acum, dacă El ne-a luat, fără aceeași cale cum El i-a luat pe Adam și Eva, doar ne-a tras prin ceva, și a spus, „Eu vă voi salva fie că vreți să fiți salvați sau nu,” atunci El i-a pus pe Adam și Eva pe—pe baze greșite, vedeți. Dar fiecare din noi trebuie să aleagă, în ziua aceasta, între moarte și viață. Noi putem să o facem.

51 Așa cum tocmai am exprimat, dacă lumina voastră va dovedi, viața voastră va dovedi exact pe ce parte sunteți. Mie nu-mi pasă pe care parte spuneți că sunteți. Ce faceți, în fiecare zi, dovedește ce sunteți. Voi ați auzit vechea zicală, „Viața ta e așa zgomotoasă, că nu îți pot auzi mărturisirea.” Vedeți? Acțiunile voastre—voastre sunt așa de zgomotoase.

52 Eu întotdeauna am crezut în a striga și a sări. Dar întotdeauna am spus, „Să nu săriți mai sus decât cum trăiți, pentru că lumea o să urmărească aceea.” Vedeți? Voi trebuie să săriți atât de sus cum trăiți, așa, pentru că cineva vă urmărește. Și acum când. . .

53 Oamenii nu vor să vină la biserică. Ei—ei, mulți dintre ei, doar nu vor să o facă. Și unii din ei, care nu vin, sunt oameni sinceri. Ei au văzut așa de multă corupție în biserică, până când ei nu vor să aibă nimic de-a face cu aceasta. Și de multe ori, noi vorbim asupra unui gând plictisitor despre aceea, voi de-abia că îi puteți blama, vedeți, din—din cauza felului cum acționează oamenii. Ei se numesc Creștini. Ei sunt cea mai mare piatră de poticnire care o are lumea, este omul și femeile care pretind a fi un Creștin, și trăiesc ceva diferit de pretinderea lor. Exact corect.

54 Acum, căci dezamăgirile vor veni la Judecată. Acum, păcătosul, contrabandistul, jucătorul de noroc, curvarul, el—el nu va fi dezamăgit să-și audă sentința citită, „Să se depărteze în focul veșnic.” El nu va fi dezamăgit. Ci acel ins care încearcă să se ascundă în spatele vreunui fel de pretindere de biserică, acela-i băiatul care va fi dezamăgit la Ziaua Judecății. Vedeți? Care pretinde a fi un Creștin, și trăiește în vreun alt fel. Ar fi fost mai bine pentru el ca niciodată să nu fi făcut vreun fel de declarație, începută, decât să înceapă și să trăiască ceva diferit. Pentru că, el este cea mai mare piatră de poticnire ce o avem, este pentru acel pretinzător care zice că el—el—el e un Creștin și trăiește ceva diferit.

55 Întotdeauna, să nu vă judecați viața prin cât de multă putere aveți să înfăptuiți miracole. Și nu ne judecăm prin câtă cunoștință aveți despre Cuvânt. Ci întotdeauna să vă judecați, să priviți în urmă și luați un inventar despre ce fel de roadă poartă acum viața prezentă care o trăiți. Vedeți?

56 Așa cum am predicat cu un timp în urmă, la o adunare a lucrătorilor în Phoenix, Arizona, despre reflecția lui Isus, reflectând viața Creștină. Eu am spus că m-am născut aici

sus în Kentucky, unde este foarte primitiv, mai ales în urmă când eram un copil. Și acest băiețel anumit niciodată nu avea un—un—un—un cămin cum avem noi aici, unde noi aveam așa de multe doamne frumoase care trebuie să se uite prin oglinzi, prin toată casa, să-și țină părul chiar la loc, și așa mai departe. Dar el avea o oglindă mică, doar o bucată mică prinsă pe un pom afară, unde era banca de spălat, unde mama și tata lui se spălau, și-și pieptăneau părul, și așa mai departe, de la această bucata mică de oglindă prinsă pe un pom.

⁵⁷ Sincer, acela era felul de cămin care noi îl avem. Oricine vrea să vadă o oglindă, noi copiii, noi trebuia să luăm o ladă și urcam pe banca de spălat, și priveam în această bucată de—de oglindă care am cules-o eu, însumi, dintr-un gunoi. Acea nu era jos în Kentucky. Acea era aici în Indiana, sus pe Utica Pike aici.

⁵⁸ Acum, acest copil mic niciodată nu s-a văzut exact în felul acela. Deci, el a venit la oraș, să-și viziteze bunica. Și la . . . Era la turul prin cameră, bunica avea o casă care avea o oglindă întreagă pe ușă. Și așa, băiețelul, alergând prin cameră, a văzut un alt băiețel înaintea lui. Și băiețelul alerga, de asemenea. Așa că s-a gândit să se oprească câteva minute și să vadă ce urma să facă băiețelul. Și când el s-a oprit, băiețelul s-a oprit. Când el și-a întors capul, băiețelul și-a întors capul. El s-a scărpinat pe cap, băiețelul l-a scărpinat pe al lui. În sfârșit, a pășit mai aproape, să investigheze. Și s-a întors în jur. Și mama lui îl urmărea, și bunica lui, amuzant). A zis, „Păi, mamă, acela sunt eu!”

⁵⁹ Deci am zis, „Noi, de asemenea, reflectăm ceva.” Vedeți? Viața noastră este reflectată.

⁶⁰ Iar acum, dacă am trăit în zilele lui Noe, a cui parte am lua noi? Ce parte am fi luat noi în acea zi mare în care Noe a trăit? Ce parte am fi luat noi în zilele lui Moise? Ce parte în zilele lui Ilie, profetul, când toată lumea era înghițită într-o—o mare masă de—de modernism, ca moderna Izabela, și i-a descotorosit pe toți slujitorii Domnului afară pe o cale lumească? Și biserica și toți preoții se aplecau la ea. Ați fi luat voi partea popularității, sau ați fi stat voi cu Ilie?

⁶¹ Acum, și în zilele Domnului Isus, când ne gândim la această Persoană nepopulară, needucată de lume, fără școli care le puteau ei găsi vreodată la care să fi mers El, și fără—fără experiență de seminar. Și—și atunci crescut cu un nume de „naștere nelegitimă.” Iar apoi a venit afară, predicând o Evanghelie care era contrară la orice au fost ei învățați. Foarte. . . Și condamnând lucrătorii și organizațiile lor, și așa mai departe.

⁶² Și organizațiile au făcut o—o—o declarație, „Dacă oricine a mers măcar să-l audă pe acest așa numit profet, va fi dat afară

din sinagogă,” care era un—un păcat mortal. Ei trebuiau să fie socotiți. Singura cale în care puteau să se închine era sub sângele mielului. Ei trebuiau să vină la această jertfă. Iar—iar atunci ei erau lepădați, și ce lucru mare era acesta.

⁶³ Iar omul acesta a ignorat așa ceva. Și totuși El era perfect cu Scriptura, dar nu în felul cum știau ei Aceasta. Ce parte ați fi luat voi? Vedeți? Acum, să nu. . . Viața voastră care o trăiți acum, reflectă acum tocmai ce ați fi făcut voi atunci, pentru că voi încă sunteți posedați cu același duh. Vedeți? Dacă voi luați partea aceea acum, cu ei, voi ați fi făcut-o atunci. Pentru că, același duh care este în voi acum era în oameni atunci. Vedeți?

⁶⁴ Diavolul niciodată nu-și ia duhul; el doar se duce de pe un om pe altul.

⁶⁵ Nici Dumnezeu nu-și ia Duhul Lui; El se duce de la unul la altul. Vedeți?

⁶⁶ Deci, tocmai Duhul care era peste Ilie a venit peste Elisei, același peste Ioan Botezătorul, și așa mai departe.

⁶⁷ Duhul Sfânt, care era peste Cristos, a venit peste ucenici, tot în jos, și încă-i peste oameni. Voi vedeți? Dumnezeu niciodată nu-și ia Duhul Lui.

Deci acolo noi suntem lăsați, să facem o alegere.

⁶⁸ Și eu—eu nu pot vedea aici unde Pavel a regretat ceva, și să spună că-i părea rău că era un prizonier. Dar el s-a adresat. . . eu cred că Pavel, așa cum el a scris această epistolă cu pana aceea, că acesta era Duhul Sfânt care l-a făcut să scrie aceea. Că, poate, chiar până în seara aceasta, ca noi să putem trage afară contextul textului nostru, să arătăm de ce a făcut Pavel aceasta. Pentru că, acesta-i Scriptural, și Scriptural este Etern. Eu cred, că, șezând în această închisoare veche murdară, că Pavel i-a scris colegului său aici, acel, frate a lui, că el era „un prizonier al lui Isus Cristos.” Deci, el să o poată exprima prin a vedea ce era în jurul lui. Acum, el era în închisoare, dar aceea nu era ce el îi vorbea la, acest—acest slujitor al lui Cristos, un lucrător cu el. El vorbea că el era un prizonier al Cuvântului lui Isus Cristos, pentru că Cristos este Cuvântul.

⁶⁹ Și Pavel era un mare învățat în zilele lui. El avea ambiție mare. El era un—el era un—un om care a fost instruit cu, de oameni, un om cu numele de Gamaliel, care era un mare învățător din ziua lui, una dintre cele mai mari școli la care el ar fi putut să meargă. Spre exemplu, cum noi zicem, Wheaton, sau Bob Jones, [Instituții de Învățământ cu renume în SUA—Trans.] sau ceva școală mare fundamentală. El a fost învățat ca—ca—ca un lucrător al Cuvântului. Și el a fost bine educat, și deștept, și un băiat inteligent cu o mare ambiție ca poate într-o zi să devină un preot sau mare preot la poporul lui.

⁷⁰ El avea o ambiție. Și apoi să afle, că, această mare ambiție pentru care el a fost instruit, și și-a petrecut toată viața lui, poate de la vârsta de vreo opt sau zece ani, până la vreo treizeci sau treizeci și cinci, când el a terminat colegiul și a absolvit; și și-a avut toate diplomele lui și de toate, și s-a avut bine cu toată preoțimea, chiar până la marele preot la Ierusalim. El a avut ordin de la el, ordin personal, scris, și încredințat cu acest mare Saul, „Să meargă jos la Damasc și să-i găsească pe toți aceia jos acolo care se închinau lui Dumnezeu contrar la ce a spus el, și să-i lege și să-i pună în închisoare. Dacă era necesar, el avea ordin să-i pună la moarte, dacă el a vrut.” El era. . . El avea mare ambiție.

⁷¹ Iar acum, tot pentru care el s-a instruit, Dumnezeu a scos tot afară din el. Vedeți? Și ce era obiectivul lui, și pentru ce și-a cheltuit banii tatălui, și ambițiile tatălui și mamei lui, au fost toate luate de la el pentru că—că Dumnezeu avea altceva. De aceea, el era un prizonier de la obiectivul lui care îl avea în viață, și el a devenit un prizonier al lui Isus Cristos, Care era Cuvântul.

⁷² Drumul acela spre Damasc l-a schimbat pe Pavel. Mergând în jos, pe la ora unsprezece, poate, din ziua, că el a fost trântit jos. Și a auzit o Voce, zicând, „Saule, de ce Mă prigonești?” Și el a privit în sus. Și privind în sus, fiind un Iudeu, și știa că acel Stâlp de Foc era Domnul care i-a călăuzit pe copiii lui Israel, pentru că el știa că acela era ce a fost El.

⁷³ Amintiți-vă, acest Evreu niciodată nu ar fi numit ceva „Domn,” majusculă D-o-m-n, Elohim, fără să fie satisfăcut că acela era ce era El, pentru că el era un învățat instruit. Și când el a privit sus, și a văzut Aceasta, O Lumină, un Stâlp de Foc care a călăuzit pe poporul lui prin pustie. Și el a zis, „Doamne”, Elohim, majusculă D-o-m-. . . „Doamne, cine ești Tu?”

⁷⁴ Și ce surpriză trebuie că a fost pentru acest teolog, să spună, „Eu sunt Isus,” tocmai Acela la care așa i s-a împotrivit. Ce o—ce întoarcere în jur! O! O! Trebuie că a fost ceva grozav pentru acest om, că toată ambiția care a avut-o, să afle, dintr-o dată, că el a persecutat. Ambițiile lui l-au dus la—la mai departe de la lucrul principal care a vrut să-l facă. Și ce un—un mare șoc trebuie că a fost, pentru acest apostol, când El a zis, „Eu sunt Isus,” tocmai Acela pe care el îl prigonea. „De ce Mă prigonești?”

⁷⁵ Un alt mic citat ce am putea să punem înăuntru aici. Voi vedeți, cum își bat ei joc de Biserică, ei de fapt nu-și bat joc de Biserică, ei își bat joc de Isus. „De ce Mă prigonești?” Cum a putut Pavel atunci, cu tot intelectul lui, să creadă că Acesta era . . . că acest Grup care el îl persecuta era tocmai Dumnezeul pe care el pretindea că îl slujește? Eu cred că este, fără să intru în amănunte, eu cred că noi toți suntem destul de bine instruiți să știm ce vreau să spun aici. Același lucru se întâmplă astăzi.

⁷⁶ Pavel, prin neștiință, era totuși inteligent și deștept, mult mai deștept decât acei Galileni ne educați pe care el îi persecuta, care deja l-au acceptat în smerenia lor pe acest Om ca Domn. Dar, Pavel, în învățătura lui mare, intelectele lui, nu puteau accepta Acea. Și ce întoarcere în jur trebuie să fie pentru el, pe acest drum. Și el a fost lovit cu orbire, așa ca el să nu-și ducă la împlinire însărcinarea lui, ci a fost călăuzit jos într-un loc într-o stradă numită Dreaptă, și casa unuia.

⁷⁷ Și atunci a venit profetul jos acolo, cu numele de Anania, care l-a văzut într-o viziune, venind jos, a văzut unde era el, a mers jos unde era el, și a mers înauntru. Și a zis, „Frate Saul, Domnul ți-a apărut pe drum jos; și m-a trimis, ca eu să-mi pot pune mâinile peste tine, și să-ți primești vederea și să fi umplut cu Duhul Sfânt.”

⁷⁸ Vedeți unde a fost. Ce un—ce lucru trebuie că a fost pentru Pavel! Vedeți? Tot ce a fost el instruit să facă era vice versa. Deci acum, cu—cu toată educația ce o avea, aceasta—aceasta doar a devenit nimic pentru el.

⁷⁹ Acum, el știa că el a avut o experiență. Așa că aici este o altă lecție bună pentru noi, că, experiența singură nu este suficientă! Ea trebuie să fie experiență conform cu Cuvântul Domnului. Deci, el văzând aceasta, și știind că Acesta era Ceva mareț, atunci, care altcineva L-a primit-o înaintea lui, el a luat trei ani și șase luni jos în deșert în Arabia; luând Biblia, așa cum era Ea atunci, Vechiul Testament, și a mers jos acolo, să—să compare această experiență care a avut-o el, și să vadă dacă Ea era Scripturală.

⁸⁰ Acum ce-i dacă el a zis, „Păi, eu presupun că aceea era doar un mic lucru trecător,” și a mers înainte? „Eu am să-mi urmez intelectul.”?

⁸¹ Acum, el trebuia să devină în prizonierat la ceva, o închisoare. Deci după ce a comparat-o, și a văzut, nu-i de mirare că el putea scrie Cartea despre Evrei, într-un model. Vedeți? Trei ani și jumătate jos acolo, stând în Cuvânt, și aflând că tocmai Dumnezeu care l-a chemat îl lua înapoi, și-i schimba tot intelectul lui, schimbând tot ce el a gândit vreodată, tot ce el s-a instruit să fie. Toată ambiția lui, doar a șters-o la o parte de la el, și el a devenit un prizonier. Dragostea lui Dumnezeu a fost așa de grozavă, și o—o astfel de descoperire, că el nu putea să se depărteze de la Ea.

⁸² Acea-i experiența adevărată a fiecărui credincios real care-l întâlnește pe Dumnezeu. Tu—tu vii în contact cu Ceva care-i așa de mareț, că tu. . . că—că tu devii un prizonier, față de tot altceva. Vedeți? Voi—voi vă îndepărtați de la toate, să vă împrizonierați la Acesta.

⁸³ A fost exprimat o dată unde Isus a zis, „Împărăția Cerului este ceva ca un om care cumpără mărgăritare. Atunci când el află acel mare Mărgăritar, el vinde tot ce are el, ca să-l obțină pe Acela.”

⁸⁴ Și acela-i felul aici. Voi—voi aveți o concepție intelectuală, voi aveți o—o—o experiență teologică; dar când se ajunge la un timp care când voi—voi—voi într-adevăr găsiți Lucrul real, voi—voi doar vindeți toate celelalte, și vă închideți înăuntru în Acesta.

⁸⁵ Pavel știa ce era acesta. El—el a aflat că el era înhămat la Ceva. Cum noi punem un—un—un cal în ham, el este să—el este să tragă ceva. Și Pavel știa, după această experiență, și trei ani și jumătate de a tipiza experiența ce a avut-o, cu Biblia, el și-a dat seama că Dumnezeu l-a ales și l-a înhămat prin Duhul Sfânt, experiența care el a avut-o, să tragă Evanghelia în prezența Neamurilor. Duhul, Însuși, l-a înhămat.

⁸⁶ Și, astăzi, ca slujitori a-i lui Cristos, noi devenim înhămați, agățați. Noi nu putem merge. Noi suntem îmbibați înăuntru cu El, înhămați la Cuvânt. Nu contează ce spune oricare altul, voi sunteți înhămați la El. Există ceva privitor la El, că voi doar nu vă puteți îndepărta de la El. Voi ați fost înjugați cu El, de Duhul Sfânt, va înjugat la Cuvânt. Nu contează ce spune oricare altul, Acesta-i Cuvântul. Acela-i întotdeauna înhămat cu El, pus în jug cu El. La Cuvânt, prin Duhul, el a fost înhămat.

⁸⁷ El a învățat pe partea din spate a deșertului Arabian acolo. Când, toate lucrurile lui din trecut, și experiențele, și ambiția, că, el a fost dezbrăcat de lucrurile acelea.

⁸⁸ Acum, acolo-i unde noi aflăm, astăzi, că noi trebuie să fim dezbrăcați, mai întâi. Și oamenii nu vor să fie dezbrăcați. Fratele Metodist vrea să se țină de un picuț din învățătura lui Metodistă. Îhî. Fratele Baptist vrea să țină un pic din învățătura lui Baptistă. Vedeți? Dar voi trebuie ca absolut să fiți dezbrăcați de toate, și doar să vă nașteți iarăși, din nou. Și să relațiați de acolo, să lăsați Duhul Sfânt să călăuzească. Voi nu puteți spune, „Păi, acum, tăticul meu—meu a spus, când el a ajuns înăuntru, a mers în biserică, el a dat mâna cu păstorul. El, el este un membru loial bun.” Aceea ar fi putut să fie în regulă pentru cursa lui, dar noi suntem într-o altă cursă. Vedeți? Acum noi trebuie să venim înapoi la timpurile Biblie pentru ziua aceasta.

⁸⁹ Preotul a fost înhămat, de asemenea. Dar, voi vedeți, ei au venit dincoace într-o altă repartizare, și ei—ei omit să se dezbrace de hamul lor vechi și să-și pună un ham nou.

⁹⁰ Și noi aflăm astăzi același lucru. Noi am venit printr-o epocă denominațională, așa cum am dovedit prin epocile bisericii, Biblia, și așa mai departe, dar noi venim acum la o

epocă liberă, unde Duhul Sfânt Însuși vine jos și Se adevărește, și Se face cunoscut, face ca fiecare promisiune care El a promis-o, să vină la împlinire. O, doamne! Ce timp măreț!

⁹¹ Și el știa că, un alt lucru, el știa că el nu se putea duce la locuri. Că, fiind înhămat la Acesta, că el nu s-ar duce. Că el a făcut-o, dar el—el a vrut să meargă. El știa că ambiția lui la tras printre frați unde el era invitat să vină, și totuși, el a fost presat în Duhul să facă altceva. El nu era al lui.

⁹² Poate cineva ar putea spune, „Frate Saul, Frate Pavel, noi vrem ca tu să vii aici, pentru că noi avem cea mai mare biserică. Noi avem cea mai mare adunare. Ofertele voastre vor fi mari, și așa mai departe.”

⁹³ Dar fiind presat în Duhul, el s-a gândit, „Eu am un frate acolo. Eu aș vrea să merg acolo și să salvez pe acest frate, să-l aduc la Domnul.” Dar, totuși, Duhul l-a presat să meargă altundeva. El era un prizonier. Corect.

⁹⁴ O Dumnezeuule, fă-ne prizonieri ca acela, de la propria noastră ambiție egoistă, de la propriile noastre judecăți și felul nostru mai bun de gândire, să fim un prizonier al lui Isus Cristos. Mă gândesc că aceea era o declarație mare, că, „Eu sunt un prizonier la Isus Cristos.”

⁹⁵ Și amintiți-vă, El este Cuvântul. Vedeți? Nu contează ce gândeste oricare altul, acesta-i Cuvântul. Vedeți? Dacă tu ești un prizonier la Cuvânt, nici o denotațiune nu te poate influența de la El. Acesta-i—acesta-i Cuvântul. Tu ești doar. . . Tu ești un prizonier la El, asta-i tot. Tu trebuie să acționezi cum El acționează.

⁹⁶ Acum, el nu putea să meargă în anumite locuri în care a vrut, din (ce) cauză? Duhul i-a interzis. Vă amintiți, de multe ori, că Pavel a încercat să meargă în vreun loc, gândind, „Acolo-i unde eu puteam avea un mare miting,” dar Duhul îi interzicea. Acum, declară și dovedește aceea clar că Pavel era un prizonier? [adunarea zice, „Amin.”—Ed.] Un prizonier la Isus Cristos, înhămat la Cuvântul Lui, de către Duhul! O! Îmi place asta. Îhî.

⁹⁷ El era Legat. El era legat cu un lanț, și cu cătușe de dragoste, să facă voia lui Dumnezeu, și numai aceea. El era un prizonier. El era în cătușe de dragoste. El era în jug cu Cristos. El nu se putea înjuga cu nimic altceva. El era înjugat cu El. Și oriunde mergea Călăuzirea, acolo-i unde trebuia el să meargă. Fără să conteze cât de verde era pășunea, aici pe partea *asta* sau partea *aceea*, el trebuia să meargă pe calea pe care a mers Conducătorul și jugul.

⁹⁸ O, în seara aceasta, dacă noi, ca Tabernacolul Branham, am putea numai să devenim prizonieri; la propria noastră ființă egoistă, la ambiția noastră proprie, ca să putem să ne predăm

complet și să fim înjugați la El, nu contează ce gândește restul lumii, ce face restul lumii. Noi suntem înjugați cu cătușe de dragoste. Noi suntem prizonieri. „Picioarele mele sunt așa de înjugate la Cristos, că nu vor dansa. Ochii mei sunt așa de înjugați la Cristos, încât eu, când văd aceste striptese moderne pe stradă, Acesta îmi întoarce capul. Inima mea—mea este așa de înjugată în dragoste față de El, încât eu nu mai pot avea dragoste, pentru lumea aceasta. Voia mea este așa de înjugată la El, încât eu nici măcar nu mai știu care sunt ambițiile mele. Doar, ‚Oriunde Tu conduci, eu voi urma, Doamne.‘ Eu voi fi un prizonier.” Vedeți?

⁹⁹ Pavel era corect un prizonier. El nu făcea vreo declarație greșită. El a fost instruit de Duhul Sfânt, din nou, să aștepte după Cuvânt. Acum, el a fost instruit într-un fel, dar—dar Dumnezeu l-a instruit într-un alt fel acum. El a fost instruit de Duhul Sfânt să aștepte după Domnul, nu conta ce erau ambițiile lui.

¹⁰⁰ Acum eu am să, ajutat de Duhul Sfânt, să vă arăt ceva. Vedeți? Acum să luăm doar un exemplu.

¹⁰¹ Într-o zi, Pavel și Sila, venind în jos pe o stradă într-o anumită cetate unde ei țineau o trezire. Și o fată mică, posedată de demoni a continuat să-l urmeze, strigând după el. Și fără îndoială că Pavel știa că el avea autoritatea, ca un apostol, să mustre duhul acela rău afară din femeia aceea. Dar ați observat voi? El a așteptat, zi după zi, până când, dintr-o dată, Duhul Sfânt i-a vorbit, a zis, „Aceasta este ora.”

¹⁰² Atunci el a zis, „Tu duhule, ieși afară din ea.” Vedeți? El știa să aștepte pe Domnul.

¹⁰³ Și acolo-i unde așa de multe persoane astăzi aduc o ocară asupra Cuvântului. Ei se duc afară cu o ambiție. Cât de multe treziri au rămas searbăde din cauza unui lucru ca acela, pentru că evanghelistul nu așteaptă să vadă ce are Domnul de spus! Unii din ei zic, „Veniți aici,” și ei—ei se duc chiar acum pentru că asociația a spus, „Mergeți.” Și Duhul Sfânt ar spune ceva diferit. Totuși, ambiția omului să devină prezbiterul statului, sau—sau un lucru sau altul, sau ceva bătrân, sau ceva episcop, sau ceva să-l tragă, „Tu trebuie să mergi.” Și, totuși, el știe mai bine. Duhul Sfânt zice, „Mergi *aici*.” Vedeți? El este înjugat la organizația lui. El este un prizonier la organizație.

¹⁰⁴ Dar dacă el este înjugat la Cristos, el este călăuzit de Duhul Sfânt. El...?... Vedeți? El, el este înjugat, un prizonier. Nu contează ce spune oricare altul; aceasta-i—aceasta-i o—aceasta-i o—o alamă sunătoare și un țimbal zăngănitor. El aude numai Glasul lui Dumnezeu, și el vorbește numai când El vine afară. El nu zice nimic.

¹⁰⁵ Cineva zice, „O, o, Fratele Jones!” Frate Roberts, sau careva, oamenii aceștia mari din țara noastră astăzi, ca Tommy

Hicks, sau—sau—sau Oral Roberts, sau—sau Fratele Tommy Osborne, careva din evangheliștii aceia mari. Dacă cineva ar zice, „Măi, vino aici, Tommy. Tu ești un mare om al lui Dumnezeu.” (Sau Oral.) „Și eu—eu am un—un unchi care zace aici, care—care este tot legat. Și el e—el e bolnav. Eu vreau ca tu să vii acolo. Eu cred că tu ai tăria să-l vindeci.” Vedeți?

Și poate Duhul Sfânt i-ar zice, „Nu acum.”

¹⁰⁶ Dar, totuși, pentru prietenia aceluia om, el este dator să se ducă cu el. Dacă el nu merge, el devine un vrăjmaș al aceluia om. Omul acela zice, „Păi, el a mers la așa și așa, l-a vindecat pe copilul acela sau băiatul acela. Eu știu că l-a vindecat. Și eu am fost prietenul lui, cu anii, vedeți, și el nu vrea să vină la casa mea.”

¹⁰⁷ Dar dacă el este constrâns de Duhul Sfânt să nu meargă, el mai bine să nu se ducă, dacă el e înjugat la Dumnezeu. El iubește, pe prietenul lui. Dar el mai bine să fie călăuzit de Duhul Sfânt să meargă acolo, pentru că aceasta nu ar face nici un bine, oricum. Eu am experimentat asta așa de multe ori.

¹⁰⁸ Dar Pavel doar a așteptat după Duhul să-i spună ce să facă. „Așteaptă după Duhul,” a zis. El a stat într-o seară, predicând. Și a mers afară de acolo. El a văzut un om infirm. Și dintr-o dată, Duhul i-a vorbit, și el a zis, „Eu pricep.” Cum? În același fel cum el a priceput că ei vor fi naufragiați, pe o insulă. Vedeți? „Eu pricep că tu ai credință să fii vindecat. Ridică-te sus în picioare. Isus Cristos te-a făcut bine.” Vedeți? Ia te uită. El—el era. . . El era înjugat. El poate a ținut o trezire de o săptămână acolo și nimic nu s-a întâmplat, dar totuși el a așteptat după Duhul Sfânt să spună. Vedeți? El era înjugat la chemarea aceea.

¹⁰⁹ Acum voi ziceți, „Frate Branham, tu condamni ce ai spus duminică, despre ce ai așteptat tot timpul acesta.”

¹¹⁰ Și, dar, vă amintiți, a fost Duhul Sfânt care mi-a vorbit sus acolo pe drum, și a zis, „Eu te voi trimite înapoi printre cei bolnavi și nenorociți.” Vedeți? Aceasta-i supunere față de Duhul Sfânt. Eu nu m-am dus până când El mi-a spus să o fac. Eu am așteptat după AȘA VORBEȘTE DOMNUL, până am avut AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Acum, aceea-i diferit. Vedeți? Acum, Aceasta, Aceea face o deosebire. Da.

¹¹¹ El a așteptat după Cuvântul Domnului. El a fost presat în Duhul, să facă numai porunca lui Dumnezeu, atunci, el a devenit un prizonier al lui Isus Cristos. Prieteni, dacă noi am putea numai să devenim prizonieri!

¹¹² Eu știu că este cald. Dar mie—mi-ar place să numesc încă două caractere, dacă voi vreți. Eu am vreo șase sau opt scrise aici jos. Dar mie—mi-ar place să numesc doar un alt caracter sau două.

113 Să luăm caracterul lui Moise. El a fost născut un izbăvitor. Și el—el—el știa aceea, căci el era născut un izbăvitor.

114 Dar înainte ca să spun despre Moise, mi-ar place să fac această declarație, că, Dumnezeu întotdeauna trebuie să ia orice om, care Îl va sluji cu adevărat, să fie prizonierul Lui. Un om trebuie să predea fiecare ambiție care o are, tot ce este el, fiecare—fiecare lucru, viața lui, sufletul, trupul, voința, ambițiile, și toate celelalte, și să devină un complet, prizonier la Cristos, Care este Cuvântul, să slujească pe Dumnezeu.

115 Tu ai putea să trebuiască să umbli contrar, în judecata ta mai bune. Poate, într-o anumită organizație, ai putea gândi că ei te-ar putea ridica și să-ți dea ceva măreț, ca să te poți făloși. Dar cum te afli pe tine? Tu te afli învins, după o vreme, până când Dumnezeu poate lua un om care vrea să devină un prizonier la El.

116 Dumnezeu caută prizonieri. El întotdeauna a făcut-o. Voi ați putea cerceta aceasta prin Scriptură. Un om trebuie să fie un prizonier la Cristos, împotriva la orice. De aceea, tu nu poți fi conectat cu nimic decât Cristos; chiar tatăl tău, mama ta, fratele tău, sora ta, soțul tău, soția ta, oricine. Tu ești conectat numai cu Cristos, și numai El, atunci Dumnezeu te poate folosi. Până atunci, tu nu poți.

117 Mergând afară, uneori vorbesc aspru la popor. Vedeti? Eu—eu încerc să vă fac să vă dezlegați. Voi trebuie să aveți un loc de pornire, cum uneori cheamă despre femeile care-și scurtează părul și poartă hainele acestea, și își țin și mențin pretinderea lor Creștină. Ziceți, „Acela-i un lucru mic.” Păi, voi trebuie să începeți undeva. Deci începeți chiar acolo, în ABC-ul vostru. Vedeti? Și dezlegați arătările lumești, oricum, și deveniți un prizonier la Cristos. Iar atunci doar continuați, să vă desprindeți de toate, până când în final ultimul fir este desprins. Atunci voi sunteți—voi sunteți. . .Voi sunteți un prizonier atunci. Voi deveniți în strânsoarea Lui. El, El vă are în strânsoarea Lui.

118 Acum, Moise știa că el s-a născut izbăvitorul. El știa asta. Și ați observat, cu ambiția ce o avea Moise; știind că mama lui i-a spus acolo, așa cum ea era doica lui.

119 Fără îndoială, când micuțul prunc Moise s-a născut, că mama lui a zis, „Tu știi, Moise, când. . .Tatăl tău, Amram, și eu ne-am rugat constant. Noi am știut, și am văzut în Cuvânt, că era timpul pentru venirea unui izbăvitor. Și ne-am rugat, „Doamne Dumnezeule, noi vrem să vedem acel izbăvitor.” Într-o noapte, Domnul ne-a spus, într-o viziune, că tu te vei naște, și tu vei fi izbăvitorul. Noi nu ne-am temut de porunca împăratului. Nouă nu ne-a păsat ce a spus împăratul. Atunci, noi am știut că tu erai născut un izbăvitor. Acum, Moise, noi am știut că noi nu puteam să te creștem cum trebuie.”

120 Acum amintiți-vă, ei erau acolo jos patru sute de ani de ani în Egipt. Vedeti?

121 „Și noi—noi am vrut să-ți obținem lucrul potrivit, educația potrivită, instruirea potrivită. Deci, eu te-am luat și te-am pus într-o corabie mică, și te-am așezat afară pe Nil. Și cât de ciudat, că curentul a luat acea corăbioară în jos prin trestii și păpuriș, și a adus-o drept jos, la mile depărtare, și a întors-o drept în palatul lui Faraon, unde era fiica lui. . . Faraon, unde era bazinul ei de baie. Și cum de—de am știam că ea avea nevoie de o femeie să te crească.”

122 Și în zilele acelea, desigur, ei nu aveau aceste sticle cu care să crească copiii, așa că ea trebuiau să aibe o—o doică. Deci. . .

123 „Și, Miriam, eu am trimis-o jos. Și ea a stat acolo, și a zis, ‚Eu știu unde pot găsi o doică,‘ și a venit și m-a adus. Și, Moise, toate ușile sunt închise. Scumpule, tu ești în vârstă de șaisprezece ani acum, și tu urmează să fi fiul Faraonului. Și într-o zi tu o să fi izbăvitorul care va duce poporul afară de aici.”

124 Ambițiile lui Moise au început să crească. „Eu voi studia, mamă. Eu voi studia tot ce pot. Tu știi ce voi face eu? Eu voi studia cum să devin un bărbat militar, și eu voi ști cum să-i scot pe acești oameni de aici. Eu voi fi un mare general, episcop, așa ca să știu cum se face. Și eu îi—eu îl voi scoate afară. Eu îmi voi obține Ph.D. sau LL. Eu o voi face.”

125 „Ca Părintele Chiniquy,” dacă i-ați citit vreodată cărțile lui. În regulă. El „urma să elibereze pe toți Protestanții,” voi știți, și el a devenit unul, el însuși. Deci, acest preot mare, cu ani în urmă, „Părintele Chiniquy,” voi ar trebui să-i luați cartea și să o citiți. Ei îl numesc, „părinte.” El era doar Fratele Chiniquy, ce era el. Noi nu chemăm pe nici un om „părinte”, în felul acela. Deci noi aflăm căci—căci noi. . . El urma să citească Biblia, așa ca el să poată merge acolo afară și să combată religia Protestantă și să o facă toată Catholică. Și când el a mers să citească Biblia, Duhul Sfânt a venit asupra lui, și el a primit Duhul Sfânt, și atunci—atunci el a devenit unul din ei.

126 Deci atunci observați aceasta, că Moise a obținut toată instruirea. Pentru că, el—el știa. El era așa de deștept, așa de educat, așa de intelectual! Încât, acolo nu era nimeni. . . El putea chiar să-i învețe pe Egipteni. Încât el îi putea învăța pe psihologii lor. El putea să-i învețe pe generalii lor—lor care era puterea militară. El era un om mare. Și poporul s-a temut de Moise, din cauza măreției lui. O, așa o cunoștință! Vai! El era un arhiepiscop, sau poate ca un papă. El era un om mare. Și el era un—un—un om puternic. Și el știa că el s-a născut să facă aceasta, și s-a antrenat, cu mare ambiție, să o facă.

127 Întocmai ca astăzi. Eu nu spun că oameni, instruiți în aceste școli, Eu nu spun asta. . . Cum sunt ei aici afară în Vest acum,

ei urmează să zidească o școală de teologie de 150 de milioane de dolari, vedeți, Pentecostală, o—o școală de o sută cincizeci de milioane de dolari. Pentru mine, aceea ar trebui să fie misionari în câmp. Vedeți? Vedeți? Vedeți? Dar, orice, ce fac ei când vin afară de-acolo? Ce sunt ei? O grămadă de rickies. Chiar exact. Iar atunci așa-i cum iese ei afară. Aceasta întotdeauna a ieșit, restul din ei, și aceea-i aceeași linie. Vedeți?

128 Acum, noi aflăm, aceea, când, Moise, în toată instruirea lui. Și astăzi, cu toată instruirea, făcând mari episcopi și așa mai departe, marea, ambiție înaltă, ce vom face noi? Ambițiile noastre devin chiar cam cum erau a lui Moise. Vedeți?

129 Dumnezeu, înainte ca El să poată să-l ia pe om în mâna Lui, El a trebuit să-l dezbrace de ambiția lui. El a trebuit să-l dezbrace de toată instruirea lui.

130 El s-a dus afară, și el a izbăvit; și el a omorât un Egiptean. Și el, și când a făcut-o, el a aflat că el era în greșeală. El nu putea face aceea. Nu era în felul acela. Și Dumnezeu a trebuit să-l ducă afară în pustie, în deșert, un loc pustiu.

131 Voi observați, cumva ciudat, cum acești inși, care Dumnezeu are un mesaj pentru ei. El îi duce într-un deșert.

132 El l-a dus pe Pavel la deșert, să-l instruiască, să-i spună ce era toată vedenia aceasta mare, afară în pustie. „Du-te afară la un anumit deșert.” Și el a stat acolo până când Dumnezeu i-a făcut pe deplin de cunoscut ce să facă.

133 Și în timpul lui Moise, El l-a dus afară în deșert. L-a ținut acolo afară pentru patruzeci de ani, și l-a dezbrăcat de toată teologia lui și de toată ambiția lui. O, ce timp, în care el putea privi înapoi și să vadă eșecul lui. Și cum noi, în seara aceasta, ar trebui să facem același lucru, când noi vedem ambiția noastră.

134 Priviți la campania de vindecare, și vedeți dacă Domnul a făcut ceva cu câțiva ani în urmă, să înceapă să restaureze vindecarea la bolnavi, și așa mai departe.

135 Fiecare, fiecare organizație, pentru că Aceasta nu au venit în organizația lor, ei au trebuit să le aducă un vindecător. Și ce am făcut noi? Să privim la aceasta doar un moment. Noi am făcut același lucru care l-a făcut Moise. Noi am mers afară și am încercat așa din greu să fabricăm vreun fel de miracol. „Eu am mirosit o boală. Eu—eu—eu am sânge în mâna mea,” și fabrică un miracol. Vedeți? Și ce am obținut noi? Unii dintre oameni erau în încordări așa de tari, încât s-au ruinat și au devenit bețiivi obișnuiți, nevrotici, și și-au apucat mințile. Și ei au schimbat până înapoi de tot, ordinea de la obiectivul pentecostal, înapoi la facerea din nou de organizații și lucruri. Vedeți?

136 Ce am făcut noi? Am ucis pe aici un Egiptean. Așa este. Și noi am încercat. Ne-am sforțat. Noi am plătit. Ne-am trudit,

am mers toată noaptea în adunări de rugăciune, până când nu mai avem glas. Și—și încercăm să fabricăm ceva, și născocim ceva, și tot felul acesta de lucruri, și o aflăm a fi un eșec total. Noi avem nevoie de o mergere înapoi la deșert. Corect. Da, domnule. Adunări de tabără, și lupte. De ce să nu renunțăm doar? Asta-i ce ar trebui să faceți, vedeți, mergeți înapoi și renunțați. Păi, noi am făcut același lucru ce l-au făcut ei, același lucru ce l-a făcut Moise. Aceasta nu ajută la nimic. După patruzeci de ani, el s-a aflat un prizonier la Cuvântul lui Dumnezeu. Ce încercăm noi să facem?

¹³⁷ Când, a venit afară marea Binecuvântare, și manifestarea tuturor acestor lucruri mari despre care Dumnezeu ne-a spus: cum că noi trebuie să fim născuți din nou; cum primim Duhul Sfânt; botezul în Numele lui Isus Cristos; și tot lucrurile acestea aici.

¹³⁸ Voi vedeți, oamenii, în loc să stea la acel Cuvânt, înhămați la El, ce fac ei? Ei au pornit cu propria lor teorie denominațională, care deja a eșuat, și încearcă să fabrice ceva să arate ca Adevărul.

¹³⁹ Eu mai bine întrerup chiar aici. Vedeți? Eu sunt sigur că sunteți destul de înțelepți să știți ce vreau să spun. Vedeți? Dar, de ce, priviți ce a făcut. Gândiți-vă la aceasta.

¹⁴⁰ Ce avem noi, în seara aceasta, decât o—o—o națiune plină de oameni organizați care tăgăduiesc Scripturile lui Dumnezeu; care ar chema Viața Duhului Sfânt, ca, „Aceasta era o—o telepatie mintală,” care ar refuza așa ceva să vină în biserica lor. Și ei nu ți-ar permite să menționezi un Cuvânt despre sămânța șarpelui, securitatea Eternă, și lucrurile care Duhul Sfânt le-a descoperit și a dovedit a fi Cuvântul. Eu am dat provocare după provocare, să vină și să mi-o dovedească că-i greșit.

¹⁴¹ Ce au ei? Același lucru ce l-a avut Luther, restul din ei, vedeți, au ucis un Egiptean. Ce trebuie . . . Ce era aceasta? Poate l-a făcut pe ceva om să înceapă . . . să nu mai fure, sau poate să trăiască devotat față de nevasta lui. Dar ce l-ați făcut voi afară de aceea? Un membru de biserică. „Vino și unește-te cu grupul nostru.” Vedeți?

¹⁴² Acel om mort împuțit era singurul lucru la care el putea să-și îndrepte degetul, din succesul lui, de patruzeci de ani de instruire; un Egiptean împuțit zăcând acolo, putred și mort.

¹⁴³ Cam acela-i felul cum este în seara aceasta. Singurul lucru spre care noi putem arăta, această trezire a trecut dincolo, așa zisă, este o grămadă împuțită de membri de biserică care nu știu nimic mai mult despre Dumnezeu decât un Hotentot ar ști despre o noapte Egipteană. Corect. Care, să le spună despre Cuvântul lui Dumnezeu, ei zic, „Eu nu cred Asta.” Zici, „Mie

nu-mi pasă ce spun ei. Eu nu cred Aceasta.” Vedeți? Vedeți? Acela-i un lucru îngrozitor spre care să trebuiască să arăți înapoi, căci toate eforturile și luptele și fiecare lucru ce-l avem.

¹⁴⁴ Poate noi am putea arăta spre o școală mare, dar ea e moartă. Am putea arăta spre o organizație, dar ea e moartă. Ea pute. Este întocmai ca primul lucru din care noi ne-am tras afară. „Ca un porc mergând la vălăul lui, și un câine la vărsătura lui,” când ne întoarcem înapoi. Un Egiptean mort .

¹⁴⁵ Fără îndoială că cineva a spus, „Moise, păi, nu mai ai nici un simț pentru popor? Tu ai fost chemat pentru aceasta.” Cineva care îl cunoștea pe Moise, știa că el era chemat pentru aceea. „Și să nu . . . Ți-ai pierdut tu simțul pentru popor?”

„Nu, Domnule.”

¹⁴⁶ „Păi, de ce nu ești tu afară, acolo, făcând *aceasta*? De ce nu ești tu aici afară, încercând *aceasta*? Și de ce nu te duci afară cu restul din ei?”

¹⁴⁷ Moise era acolo afară fiind dezbrăcat, până când el avea o experiență la rugul aprins, care a declarat Cuvântul. „Eu SUNT Dumnezeuul lui Abraham, Isaac, și Iacob. Și Eu îmi amintesc promisiunea Mea. Și Eu am venit jos să-i izbăvesc. Eu te trimt pe tine să o faci.” Asta a fost.

¹⁴⁸ El a văzut Cuvântul, nu ambiția poporului sau dorințele poporului. Atunci ce a devenit el? El nu a mai vrut să-i mai înfrunte pe Egipteni. El nu a mai vrut să mai înfrunte lucrul acesta. Dar el a devenit un prizonier. Amin. Patruzeci de ani de alergare, dezbrăcând jos, Dar atunci el a devenit un prizonier, la rugul aprins, marele Moise cu tot intelectul lui. Biblia spune că Moise era un om puternic în cuvânt sau în faptă, jos în Egipt.

¹⁴⁹ Dar priviți ce a făcut teologul puternic în Prezența rugului aprins. El doar și-a mărturisit neputința lui. Când el a văzut scopul veritabil al lui Dumnezeu, el a mărturisit că el era incapabil să o face. Deși, el era instruit în toată teologia care puteau ei să i-o dea, instruit în școala lor cea mai bună. Dar, totuși, ce să facă când el . . . acel Stâlp de Foc plutea acolo în rug? A zis, „Eu nici măcar nu pot vorbi cu El. Doamne, cine sunt eu, ca să mă duc?” vedeți?

¹⁵⁰ „Dă-ți încălțăminte jos, Moise. Eu vreau să-ți vorbesc. Dezbracă-te jos, chiar încălțăminte ta. Tu ești—tu ești lat pe pământ din nou. Eu vreau să-ți vorbesc.”

¹⁵¹ Nici măcar nu putea vorbi. În sfârșit, un prizonier ales, un profet ales, întocmai cum Pavel a fost ales. Moise a fost ales, izbăvitor. Și atunci, în final, Dumnezeu l-a avut pe supusul Lui ales un prizonier la El. O, aleluia! El se putea mișca numai cum l-a mișcat Cuvântul lui Dumnezeu. „Cine să spun eu că m-a trimis?”

„EU SUNT.”

„Cum voi face eu?”

„Eu voi fi cu tine.”

¹⁵² „Da, Doamne, chiar cum spui Tu. Iată-mă aici.” O, doamne! Că, el e un prizonier.

¹⁵³ El merge împotriva gândirii lui mai bune. Acum, el a fost instruit să comande o armată. „Săbii, sus! Pe la față!” Instruit să meargă, „Carele toate în ordine! Sulițe, înainte! Atacați!” Așa-i cum urma el să preia. Acea era instruirea lui.

Dar el a zis, „Ce am să folosesc eu?”

A zis, „Ce ai tu în mâna ta?”

¹⁵⁴ „Un toiag.” Dumnezeu face lucrurile uneori așa de ridicol, pentru mintea umană. Vedeți? Avea un toiag în mână. Barba-i atârna în jos. În vârstă de optzeci de ani. Nevasta lui pe un catâr; copilul șezând pe șoldul ei. Brațele, mici bătrâne ofilite atârând în jos; un toiag. Doar capul îi stătea în sus, căci el avea AȘA VORBEȘTE DOMNUL. De ce? El în sfârșit s-a ancorat.

¹⁵⁵ El era un prizonier. „Eu mă voi mișca numai când Cuvântul mă mișcă. Eu voi vorbi numai unde Cuvântul vorbește.”

„Unde te duci?”

¹⁵⁶ „Eu am o însărcinare: stau înaintea lui Faraon și îi arăt, prin acest toiag, că Dumnezeu m-a trimis.” Amin.

„Ce vei face tu după aceea?”

„El va rândui lucrul următor, după ce îl fac pe acesta.”

¹⁵⁷ Ia te uită. Voi aveți numai un lucru de făcut, primul pas, în seara aceasta: predați-vă, deveniți un prizonier. Nu vă gândiți la voi sau altceva. Deveniți un prizonier.

¹⁵⁸ Moise a devenit un prizonier, a mărturisit că nici măcar nu putea vorbi. În sfârșit, când Dumnezeu l-a luat în mâna Lui, unde el se putea mișca numai unde îl mișca Dumnezeu. Unde, El i-a spus Cuvântul. El știa că acesta era Cuvântul, atunci el s-a supus la Cuvânt. Și Duhul Sfânt acolo, Dumnezeu, l-a înhămat pe Moise l-a voia lui Dumnezeu.

¹⁵⁹ Acela era același lucru ce El l-a făcut lui Pavel. Este așa? [Adunarea zice, „Amin.”—Ed.] El l-a înhămat pe Pavel; nasul mic, coroiat, Iudeu sarcastic, o, cu Ph.D., LL.D.-uri scrise pe el peste tot. Dar El a zis, „Eu îi voi arăta ce urmează ca el să sufere din cauza Cuvântului.” Vedeți? Și el. . .

¹⁶⁰ Iar atunci Pavel șezând acolo și văzând Cuvântul, și văzând că acela era Isus, atunci el și-a ridicat mâinile sus și a devenit înhămat la El. Dragostea lui Dumnezeu l-a înhămat la Cuvânt. „El o să-Mi poarte Numele înaintea Neamurilor.” Acolo el a mers.

161 „Moise, EU SUNT Dumnezeuul părinților tăi. EU SUNT Dumnezeuul lui Abraham, Isaac, și a lui Iacob. Îmi amintesc că Eu le-am promis, și timpul promisiunii este aproape. Și Eu văd nenorocirile poporului Meu. Eu Îmi amintesc promisiunea. Și Eu am venit jos să te înhămez. Tu știi ce zice Cuvântul. Eu te-am înhămat să mergi acolo jos, te-am înhămat cu putere, să mergi jos acolo și să izbăvești pe poporul Meu. Și ia toiagul acela în mâna ta, ca un martor, pentru că tu ai văzut un miracol făcut prin el.” Întocmai ca David, cu praștia. Vedeți?

162 S-a înhămat, pe sine, și a mers jos. În sfârșit, Dumnezeu avea un om care era supus la El, înhămat la El, și nu se putea mișca până când l-a mișcat Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar face doar aceea, astăzi! Atunci, el era prizonierul Lui, un prizonier de dragoste, înjugat în legătura de dragoste, cu—cu Dumnezeu, așa cum Pavel a fost înjugat în legătura de dragoste la Dumnezeu.

163 Întocmai ca Pavel, ei amândoi s-au instruit în același fel. Moise instruit, voi știți, să izbăvească pe copiii lui Israel prin putere militară. Pavel instruit să-i ia afară din mâinile Romanilor și să-i pună în libertate, prin marea lui forță ecleziastică în lume în ziua aceea. Mari școli de instruire, au apărut sub Gamaliel.

164 Și ei amândoi au mers la deșert; au venit înapoi bărbați diferiți. Ei amândoi au văzut Stâlpul de Foc. Și ei amândoi erau profeți. Este aceea drept? [Adunarea spune, „Amin.”—Ed.] Ei amândoi, profeți. Și la amândoi li s-a vorbit de către Stâlpul de Foc, exact corect, venind ca un izbăvitor. Acolo erau ei; au mers la un deșert. Și-au părăsit casele și au mers la deșert, să afle. I-au părăsit pe ai lor și fiecare lucru, ca să afle voia lui Dumnezeu. Vedeți?

165 Ei au fost instruiți într-un fel: Dumnezeu i-a schimbat în altul. Și ei au trebuit să devină un prizonier complet, ca să nu acționeze în felul în care ei au vrut să acționeze, ci să acționeze în felul în care Dumnezeu a vrut ca ei să acționeze. El este același ieri, azi, și-n veci.

166 Mai avem noi încă zece minute acolo, să facem acestea? [Fratele Neville zice, „Amin.”—Ed.]

167 Eu voi ajunge foarte repede la un alt caracter. Eu văd unul înaintea mea acum. Numele lui este Iosif. El era un fiu ales. El era un model perfect al lui Isus Cristos. El s-a născut un profet. El era un profet, de asemenea. Vedeți? Iar acum el putea vedea viziuni. Și când el era încă un băiețel, el a văzut o viziune despre el însuși șezând pe un tron, iar frații lui i se închinau. Vedeți? Dar priviți. El a devenit. . . El cumva a simțit de parcă el era un ins mare. Vedeți? Ei toți. . .

168 Dar ce a avut Dumnezeu să facă? El a făcut același lucru care El l-a făcut la ceilalți din ei. Pentru că, Moise era un izbăvitor, Pavel era un izbăvitor, iar acum Iosif era un izbăvitor. El a salvat pe poporul lui de la foamete.

169 Ce a trebuit Dumnezeu să-i facă? Să-l pună în temniță, să-l pună chiar drept la închisoare. Da, domnule. Amintiți-vă, că el a fost vândut de frații lui, la un Egiptean. Și ei l-au vândut la Potifar. Și Potifar i-a dat un pic de libertate, și, primul lucru ce-l știți, aceea a fost luată de la el. Și acolo ședea el în temniță, plângând, plângând. Dumnezeu a trebuit să-l dezbrace.

170 Acum observați. Dar, tot timpul, eu cred, el, în temnița aceea, el își putea aminti că viziunea a spus că el urma să șadă pe un tron, și frații lui urmau să i se închine, pentru că el știa că darul lui a venit de la Dumnezeu. Și el știa că aceasta trebuia să vină la împlinire.

171 Dacă noi am putea numai să ținem asta în mintea noastră, și conform cu Cuvântul lui Dumnezeu, în aceste zile din urmă El urmează să aibe o Biserică, El o să aibe un popor. Și lucrurile acestea care El le-a promis, El o să le facă. El a spus că El va face, și noi trăim în timpul acela. Noi suntem acolo. El doar încearcă să ne facă să fim prizonieri reali acum, închiși înăuntru cu El.

172 Ați auzit voi vechea cântare care o cântați, „Și atunci eu sunt închis înăuntru cu Dumnezeu”? Eu vreau să fiu închis înăuntru cu Dumnezeu. Acum, aceasta-i unde m-am gândit despre aceasta. Fiind închis înăuntru cu Dumnezeu, nimic altceva, și tu te miști numai când Dumnezeu zice să te miști. Tu faci numai cum Dumnezeu zice să faci, vedeți, atunci tu ești închis înăuntru cu Dumnezeu.

173 Acum amintiți-vă, el se gândea. El de asemenea a devenit un eșec total, față de sine. Tot ce știa el, tot ce el a înțeles, și totul, el a devenit un eșec total. Aceasta nu mergea. El a fost pus sub o situație unde nimeni nu vroia să asculte de el. El era un prizonier. Vedeți? El a fost pus într-o situație, în care necredincioșii nu vroiau să creadă. Vedeți voi ce vreau să spun? [Adunarea zice, „Amin.”—Ed.] Slujba lui era fără efect. Oamenii își întorceau capetele. Ei nu-i dădeau nici o atenție în închisoare. La ce folosea slujba lui? El putea sta la gratiile de închisoare și să le predic; ei umblau înainte în jos pe stradă. Vedeți? Dar el a devenit un prizonier. Și Dumnezeu l-a ținut, un prizonier, până când roata s-a întors în sus corect. A zis, „Aici e omul Meu.” Glorie! Eșec total!

174 În sfârșit, Dumnezeu a venit la el în închisoarea lui. Ca Pavel, ca tot restul din ei, El a venit la el. Și El a folosit darul care El i l-a dat, ca să-l scoată afară de acolo. Așa este. El l-a adus din închisoarea lui. Ce a făcut el? Îndată ce El l-a adus din

închisoarea lui, lui i s-a dat putere de către împărat, împăratul lui, la care ședea el alături, sub care era el. El a fost adus din casa închisorii și i s-a dat putere; încât, orice a spus el, trebuia să se întâmple. Amin.

¹⁷⁵ În închisoarea lui, își amintea constant, că el s-a născut pentru un scop. El urma să șadă alături de un împărat. Toți ceilalți urmau să-și plece un genunchi la el. Viziunea lui i-a spus așa. Amin. Dar înainte ca viziunea lui să poată fi complet împlinită, el a devenit un prizonier. Amin. Și atunci el a devenit un cârmuitor. Și când el a venit de la casa lui de închisoare, și a devenit un prizonier al Cuvântului lui Dumnezeu, că el putea să spună numai ce Dumnezeu i-a pus în gură să spună, atunci Dumnezeu s-a mișcat prin el.

¹⁷⁶ Observați, că Moise avea putere să lege pe prinții lui Faraon, după cum vroia el. „Dacă tu zici la acest munte, „Să se mute.” El avea putere să lege pe prinții lui Faraon. Fie că ei erau diaconi, prezbiteri, sau dacă ei erau reprezentanți ai statului sau orice erau ei. El a zis, „Eu vă lega,” și ei erau legați. Aceea era tot. El o putea face la propriul lui cuvânt, la buna lui plăcere. Amin. Slavă lui Dumnezeu!

O, eu doar am încă vreo trei minute. Eu îmi țin cuvântul.

¹⁷⁷ Acum noi aflăm, că el—el a devenit un prizonier la Dumnezeu, dintr-un prizonier la lume. De la...Pavel, în același fel. Și Moise, în același fel, de la un prizonier la propria lui gândire, la un prizonier al lui Dumnezeu. Și când el a ieșit, el avea puterea lui Dumnezeu. Și când el a devenit Pavel . . . Când gândirea veche, a lui Moise, el a predat-o și s-a dezbrăcat de ea, el a devenit un prizonier la Cuvântul lui Cristos. Putea să se miște numai oriunde . . .

„Voi ziceți, „Cristos?”

¹⁷⁸ „El a socotit ocară lui Cristos o comoară mai mare decât aceea din Egipt.” Așa că el era un prizonier la Cristos, întocmai cum era Pavel.

¹⁷⁹ Amintiți-vă, ei toți trei erau profeti. Vedeți? Și ei trebuiau să fie dezbrăcați de gândirea lor proprie, pentru ca să devină un prizonier la voia și căile lui Dumnezeu.

¹⁸⁰ Atunci ne amintim, acum, că el avea putere să lege, la propriul lui cuvânt. El avea putere să dezlege, la propriul lui cuvânt. El putea spune, „Eu te dezleg, în numele regelui meu.” Amin. Faraon l-a făcut pe Iosif fiul lui.

¹⁸¹ Cristos îi face pe ai Lui, prizonieri de dragoste, fiii Lui. Și El le dă putere, același lucru ce El a avut. Sfântul Ioan 14:12. „Cel ce crede în Mine, vedeți, lucrările care Eu le fac le va face și el. Chiar mai multe decât aceasta va face el.” Acum, prizonierul dragostei lui Cristos devine împuternicit de Regele lui, Care este Cristos. Amin. „Și adevărat Eu vă spun, dacă voi ziceți către acest

munte, ‚Mută-te,‘ și nu vă îndoiiți în inima voastră, ci credeți că ce ați spus va veni la împlinire, voi veți avea ce ați spus. Dacă voi rămâneți în Mine, și Cuvântul meu în voi; dacă sunteți înjugați la Mine,“ pentru că El și Cuvântul Lui este același. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu. Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi. Același ieri, azi, și-n veci! Dacă voi rămâneți în Mine,“ nu *ici* și *colo*. „Rămâneți în Mine, și Cuvântul Meu în voi; cereți ce vreți, sau ziceți orice vreți, aceasta se va face pentru voi.“ El avea putere.

¹⁸² Observați, înainte ca el să vină afară, el trebuia să fie dus afară și ras. Câteva lucruri trebuiau să fie rase jos înainte ca el să poată întâlni pe rege. Vedeați?

¹⁸³ O, Dumnezeu uneori își duce poporul Lui afară în felul acela, și rade câteva din voințele lor jos, le arată că ei nu pot face chiar ceea ce ei vor să facă. Voi știți ce vreau să spun. Ei nu sunt—ei nu sunt în libertate să facă ce vor ei să facă. Înainte ca ei să poată veni în putere deplină și să fie un rob de iubire la Cristos, ei trebuie să fie rași și atunci prezentați. Uneori El îi duce la deșert, să facă aceea, să-i radă jos. Și atunci să-i aducă afară, pe cei unși, ca să împlinească scopul care El i-a ordonat să fie. Vedeați ce vreau să spun?

Fraților, noi suntem la timpul sfârșitului.

¹⁸⁴ Amintiți-vă, în toate celelalte timpuri, ce a făcut El. El întotdeauna a trebuit să ia un om și să-l facă un prizonier pentru El, să părăsească pe ai lui. El a trebuit să părăsească tot ce știa el, să uite toate instruirile lui, totul, pentru ca să cunoască voia lui Dumnezeu, și să urmeze pe Dumnezeu.

¹⁸⁵ El nu poate urma nimic ce are omul de făcut, și Dumnezeu, în același timp. Este prea contrar, unul față de altul. Tu nu poți să mergi spre est și vest în același timp. Tu nu poți merge la dreapta și la stânga în același timp. Tu nu poți face bine și rău în același timp. Tu nu poți urma pe om și pe Dumnezeu în același timp. Nu, domnule. Tu sau urmezi pe Dumnezeu sau urmezi pe om.

¹⁸⁶ Acum, deci, dacă tu urmezi pe Dumnezeu și te-ai predat lui Dumnezeu, atunci tu devii un prizonier la acel Dumnezeu, la acel Cuvânt, la voia aceea. Nu contează ce spune orice altceva, tu devii un—un prizonier la El.

¹⁸⁷ Ascultați. Noi suntem la timpul sfârșitului. Și eu aș spune aceasta cu reverență și respect, așa cum ultimele două minute plutesc înainte. Priviți. Ce Dumnezeu, după părerea mea, va face și trebuie să facă, și va face în această zi din urmă, este să găsească o unealtă pentru recoltare. El trebuie să găsească o unealtă, ca să treiere aria. Orice fermier, când el merge la recolta lui, el trebuie să aibă o unealtă cu care să o facă; cu certitudine, el trebuie să aibă o seceră ascuțită sau ceva, ceva unealtă, să treiere grăul. Și recolta este coaptă.

188 Dumnezeule, ia-ne în mâna Ta. Fă-ne slujitori robi ai dragostei Tale. Folosește-ne ca unealtă, să aducem darea de seamă la acest pământ păcătos, blestemat în care trăim noi astăzi, că Isus Cristos este același ieri, azi, și-n veci.

189 Cât despre mine, Dumnezeule, lasă-mă să fiu un prizonier. Dacă toți frații mei mă refuză, dacă toți prietenii mei mă refuză, eu vreau să fiu un prizonier al lui Isus Cristos și Cuvântul Lui, ca eu să pot fi înhămat la Cuvântul Lui, prin Duhul Sfânt, să văd Duhul Sfânt să facă Cuvântul lui Dumnezeu să fie confirmat prin aceleași lucruri care El a spus că se vor face. Eu vreau să fiu un prizonier al lui Isus Cristos.

Să ne rugăm.

190 Mă întreb, în seara aceasta, cu capetele noastre aplecate, dacă ambiția aceea care noi o avem, de a fi altceva, sau poate despre ceva ce noi am putea gândi, a fi un lucru egoist, mă întreb dacă noi nu am putea doar să lăsăm cumva aceea de-o parte.

191 Mă întreb dacă vreun băiat tânăr de aici, în seara aceasta, să privească în jur, să zică, „Eu am să fiu, când mă fac mare, eu am să fiu un ‚*anume-anume*’ lucru.” Mă întreb dacă voi puteți simți că voia lui Dumnezeu se mută în viața voastră, și ziceți, „Nu, nu. Î-hî. Eu—eu. . . Ambițiile mele sunt pierdute acum. Pentru ultimele câteva zile, Duhul Sfânt mi-a vorbit. Eu—eu—eu—eu vreau să mă supun lui Dumnezeu, să fiu o unealtă de treierat în această zi din urmă.”

192 Vreo fată tânără care ar putea avea ambiții ale caracterului de o doamnă fină, sau—sau poate să fie o domnișoară frumoasă, sau poate într-o zi să faci Hollywoodul cariera ta, mă—mă întreb dacă tu nu ai vrea acum să-ți predai ambiția în Prezența lui Dumnezeu și Cuvântul Lui, să auzi chemarea lui Dumnezeu în viața ta. Dumnezeu știe cine ești tu.

193 Mă întreb dacă ar fi un lucrător aproape, sau un slujitor, un lucrător pe undeva în biserică. Eu doar ajung aici, din când în când. Eu—eu nu cunosc nici o treime din persoanele care șed aici, în seara aceasta, dar eu. . . acest mănunchi mic care sunt aici. Mă întreb dacă ar fi o astfel de persoană, care ai vrea să zici, „Mie nu-mi pasă ce spune oricine. Eu sunt sclavul lui Dumnezeu acum. Eu—eu—eu am să predic Cuvântul Lui, oricum. Mie nu-mi pasă de ce, organizația mea—mea mă dă afară, eu totuși am să stau cu acel Cuvânt. Eu—eu am să o fac. Voia mea este voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este voia mea. Eu am să fiu un prizonier la Isus Cristos. Prin harul și ajutorul Lui, eu o voi face.”

194 Gândiți-vă la aceasta, în timp ce ne avem capetele aplecate. Cât de mulți au ambiția aceea, în seara aceasta? Vreți să vă

ridicați mâna. Acea-i și a mea, la fel. Eu predau totul. Cu capetele noastre aplecate acum, încetișor acum, așa cum vă gândiți din nou acum, cum vă rugați.

Eu predau totul,
Eu predau totul,
Totul Ție, binecuvântatul meu Salvator,
Eu predau totul.
Eu pred- . . .

¹⁹⁵ O intenționați într-adevăr? „Eu vreau să fiu un prizonier. Eu. . . Ia-mă, Doamne. Du-mă jos la casa Olarului, în seara aceasta. Zdrobește-mă de tot, și modelează-mă iarăși din nou, jos aici.”

La Tine, binecuvântatul meu Salvator,
Eu predau totul.

¹⁹⁶ Tată Ceresc, așa cum cântarea continuă să cânte, am socotit aceasta cel mai folositor la timpul acesta, ca eu—eu să întrerup în cântare și să vorbesc cu Tine doar un moment. Așa cum poporul gândește, „Eu predau totul,” Tată, fie ca noi să facem aceasta, ca și cum aceasta-i ultima noastră ocazie să o facem. Lasă-ne să venim cu sinceritate, să venim la masa Domnului, așa cum era, cu îmbrăcăminte spălată, suflele spălate, voințe spălate, ambiții spălate, să ne predăm.

¹⁹⁷ Și să lăsăm pe Dumnezeu să ia Cuvântul Lui, să ne înjuge împreună cu El, Cuvântul lui Dumnezeu. Și fie ca Duhul Sfânt să ne ia acum, așa cum auzim jugul îmboldind în jurul inimilor noastre, „Din seara aceasta înainte, eu te iau la cuvântul tău. Acum să nu gândiți propria voastră gândire. Gândiți gândurile Mele. Gândiți voia Mea. Eu vă voi călăuzi.” Dumnezeu, admite ca aceasta să fie o experiență pentru fiecare din noi.

¹⁹⁸ Aceste persoane tinere așezate aici; soț și soție; iar unii vin ca să fie soț și soție. Există oameni mai în vârstă așezați aici, care sunt lucrători, au fost de-a lungul drumului. Și, Doamne, aici este Fratele Neville, eu, care ajungem sus de tot pe scară. Zilele noastre sunt numărate acum. Pașii noștri sunt făcuți mai atent acum decât așa cum i-am făcut. Noi veghem unde călcăm. Noi nu suntem așa de siguri pe picior, fizic vorbind, așa cum am fost odată. Dar, Doamne, așa cum vedem că viața muritoare se slăbește, și nici unul din pașii noștri nu sunt siguri fără ca Tu să ne iei de mână.

¹⁹⁹ Acum, Dumnezeule, ia-ne, vrei Tu? Ia inimile noastre și voia noastră în Propria Ta mână, și lasă-ne să devenim prizonieri, în seara aceasta, la Cuvânt, la Cristos. Fie ca noi să trăim vieți evlavioase aici. Fie ca aceste femei, aceste femei tinere, acești bărbați tineri, băieți și fete, să-și predea viețile, Doamne. Și fie ca ambiția lor să devină ambiția să slujească pe Isus Cristos. Și lasă-ne să devenim un prizonier al harului și voia Lui Divină. Admite aceasta, Doamne.

²⁰⁰ Asta-i tot ce știu eu să fac, Doamne. Aceste cuvinte mici fărâmițate, și eu—eu mă încredințez că Tu le vei pune laolaltă, corect. Căci, este cald aici înăuntru, și oamenii vor să asculte, dar este foarte cald. Și mulți trebuie să meargă acasă și să meargă la lucru devreme. Dar fie ca semințele acelea să zacă doar în inima lor, „un prizonier.”

²⁰¹ Să meargă acasă și să spună soției, cum ei... înainte să se pregătească să se pună jos și să se roage, în după-masa aceasta, sau în seara aceasta, la marginea patului, să se uite dincolo unul la altul, să spună, „Dragă, ce zici de aceea, în seara aceasta? Am devenit noi cu adevărat prizonieri la Cristos și voia Lui, sau—sau lucrăm noi prin propria noastră voință?”

²⁰² Fie ca bărbați tineri și femei tinere, pretutindeni, mai ales aceia care au auzit Mesajul din seara aceasta, să se întrebe aceeași întrebare. „Vreau eu să devin un prizonier, să-mi părăsesc viața mea?”

²⁰³ „Cel ce-și păstrează viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața Lui din pricina Mea o va afla.” Tată, noi știm, că aceea este: a deveni un prizonier al Tău, să ne pierdem propriile noastre ambiții și propriile noastre dorințe, să le aflăm pe ale Tale, atunci noi avem Viața Eternă. Admite aceasta, Doamne.

²⁰⁴ Singurul lucru care-l știu, este să o predau acum în mâna Ta. Și fie ca ea să devină roditoare și să producă mari—mari unelte pentru recolta din ziua din urmă, bărbați și femei, băieți și fete, să se predea la voia completă a lui Dumnezeu, și să devină prizonieri a-i lui Isus Cristos, la dragostea Lui, încătușați cu lanțuri de dragoste Divină la Cristos. Noi o cerem în Numele Lui.

Eu predau totul,

Să ne ridicăm.

Eu predau totul,

Totul Ție, al meu...?...

²⁰⁵ Să o spunem doar aceea din nou, cu ochii închiși și mâinile în sus.

Eu predau totul,

Eu predau totul,

Totul Ție, binecuvântatul meu Salvator,

Eu predau totul.

²⁰⁶ Acum, dacă ne vom apleca capetele, și înainte să se cânte cântarea de eliberare, despre *la Numele Lui Isus Cu Time*. Eu am să cer ca—ca acest frate aici... eu i-am uitat numele. Sora care a mărturisit despre viziunea de întuneric care a venit peste ea, care a fost vindecată. Și amintiți-vă, privind înapoi, voalul s-a dus. Credința ei a făcut asta. Tu eliberează-ne în rugăciune, vrei tu, frate? Și cere binecuvântarea lui Dumnezeu peste noi.

UN PRIZONIER ROM63-0717

(A Prisoner)

Acest Mesaj prin Fratele William Marrion Branham, dat original în Engleză miercuri seara, la 17 Iulie, 1963, la Tabernacolul Branham în Jeffersonville, Indiana, U.S.A., a fost luat de pe o bandă de înregistrare magnetică și tipărit neprescurtat în Engleză. Această traducere Românească a fost tipărită și distribuită de Voice Of God Recordings.

ROMANIAN

©2009 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org